

הגשה חוזרת מס' אסמכתא 22224790

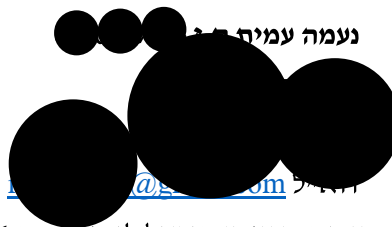
יפוי כוח מצ"ב בסוף הנספחים

בבית המשפט המחוזי חיפה

רת"ק

בעניין:

נעמה עמית

ע"י ב"כ עו"ד מיכאל ליטווק מ.ר. 77384 ועו"ד יהודה פואה מ.ר. 98068

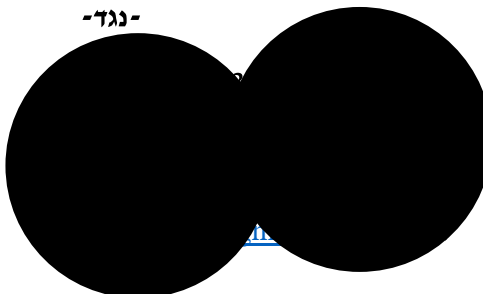
מרחוב דרך ארץ 24, חריש 3786100

פקס: 0773183141, דוא"ל: puay10@gmail.com

נייד: 052-3114810

המערכת

-נגד-

המשיב

תאריך המצאה: פסק הדין לא הומצא למערכת

תאריך אחרון להגשה: אין (15 ימין ממועד ההמצאה)

הודעת בקשת רשות ערעור

מוגשת בזאת הודעת בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט לתביעות קטנות בחיפה, שניתן באמצעות כב' הרשם הבכיר מיאד תלחמי, מיום: 23.8.24 בת"ק 67264-08-23.

מועד קבלת ההחלטה: 23.8.24.

מועד אחרון לערעור: טרם בוצעה המצאה ולכן אין תאריך.

המותב המוסמך לדון בערעור: שופט אחד (סעיף 37(א)(9) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984);

סכום אגרה: 555 ₪ (בהתאם לפרט 13 לתוספת תקנה 2 לתקנות בתי המשפט אגרות);

סכום ערבוך: 7,500 ₪ (בהתאם לפרט 58 לתוספת השלישית תקנה 135 לתקנות סד"א, תשע"ט - 2018);

קיומו של הליך נוסף : לא.

גוף בקשת רשות הערעור :

1. המערערת, אזרחית המפרסמת את דעותיה ברשת החברתית חויבה בפיצויים של 34,600 ₪ למשיב בתוספת של 800 ₪ הוצאות משפט.

עיקרי ההחלטה עליה מערערים

החלטת בית המשפט קמא כי בשל פרסום העתק כתב תביעה בה הופיע מספר ת.ז. והכתובת של המשיב אותו המערערת העתיקה מפרסום במרשתת אשר היה חשוף לעין כל היא תחויב לשלם למשיב סך 34,600 ₪ ועוד 800 ₪ הוצאות משפט. כל זאת בגין טענה לפגיעה בפרטיות.

- מצ"ב כנספח 1 פסק הדין שניתן ע"י בית משפט קמא עליו נסוב הערעור.

סיכום הטענות ונימוקי ההתנגדות להחלטה

המערערת תבקש רשות לערער על פסק דין זה מהטעמים הבאים :

- א. כל פסקי הדין המובאים בפסק הדין סותרים את מסקנת פסק הדין.
- ב. פסק הדין מתעלם לחלוטין מכך שלמערערת יש הגנה של סעיף 18 (2)(ה) בחוק הגנת הפרטיות וזאת כיוון שהיא רק העתיקה פרסומים קודמים.
- ג. פסק הדין מתעלם לחלוטין מכך שלמערערת יש הגנה של סעיף 18 (3) בחוק הגנת הפרטיות הנותן הגנה לפרסום בעניין ציבורי.
- ד. פסק הדין לוקח תביעת השתקה קלאסית ומקבל אותה ללא נימוק ראוי ובכך פוגע בחופש הביטוי בלי שהוא בכלל מתייחס לחשיבות חופש הביטוי ולמשמעות פסק הדין בהקשר זה.
- ה. פרסום מספר ת.ז. וכתובתו של אדם הינם מעשים שנעשים ע"י משרדי ממשלה וגופים פרטיים באופן יום יומי ברשת ומעולם לא הוכרו כפגיעה בפרטיות.

פירוט הטענות

א. כל פסקי הדין המובאים בפסק הדין סותרים את מסקנת פסק הדין.

1. פסק הדין מביא 3 פסקי דין כראיה לכך שקיימת פגיעה בפרטיות בפרסום "שמה, כתובת מגוריה, ומספר ת.ז. של התובעת" (סעיף 39 לפסק הדין).
2. מעבר קצר על פסקי הדין מגלה כי בית המשפט ציטט פסקי דין הקובעים כולם שאין בפרסום שפרסמה המערערת פגיעה בפרטיות.

3. **פסק הדין הראשון** שמוזכר הוא ע"א 6185-08-20 כרם נבות בע"מ ואח' נ' שורשן (פסק הדין הראשון)

4. בפסק הדין מובא ציטוט ארוך מפסק הדין הראשון (סעיף 28 בפסק הדין) על מנת להוכיח כי פרסום צילום **ביתו** של אדם הוא "פגיעה בפרטיות", זאת למרות שלא נטען כלל שהמערער פרסמה צילום של ביתה של המשיבה. אך עיון בפסק הדין מלמד שהוא קובע קביעה הפוכה לחלוטין מפסק הדין.

5. פסק הדין המתייחס לפרסום ביתו של אדם הכולל את מיקומו המדויק, תוך פרסום תצ"א ותשריט עם חצים המפנים למיקום הבית, מסתיים בקביעה ברורה כי לנתבע יש הגנות ולכן הנתבע לא חויב ומקבל הוצאות לטובתו וכך נכתב בפסק הדין, בסעיף 30 :

"משנמצא כי חלה ההגנה הקבועה [בסעיף 18\(3\)](#) לחוק, אין צורך להמשיך ולבחון קיומן של ההגנות [שבסעיף 18\(2\)](#) לחוק. בהקשר זה אציין רק את קביעתו של בית משפט קמא לפיה שוכנע שהפרסום לא נעשה בכוונה לפגוע בפרטיותו של התובע אלא אגב שיח סביב סוגיה ציבורית (הגם שלא המשיך ובחן האם מתקיימות הנסיבות הקבועות בס"ק [\(א\)-\(ג\)](#) שבסעיף [18\(2\)](#)). נראה אם כן, שאף בהתאם לקביעתו של בית משפט קמא, המערערים פעלו בתום לב עת פרסמו את מיקום ביתו של המשיב, ולא עשו זאת מתוך כוונה לחשוף את מקום מגוריו אלא, כאמור, מתוך מטרה להצביע על בנייה בלתי חוקית במסגרת השיח ההדדי הנוגע בסוגיה ציבורית הקשורה לנושא זה. כפי שקבע גם בית משפט קמא, תום הלב בהקשרו של [חוק הגנת הפרטיות](#) הוא תום לב סובייקטיבי, קרי פעולה מתוך אמונה כי הפגיעה היא במסגרת ההגנה אותה מעלה הפוגע (**פרשת פלונית**, בפסקה 24), וכזה הוא המצב במקרה זה. אלא, שכאמור, נוכח מסקנתי שלעיל לעניין תחולה ההגנה [שבסעיף 18\(3\)](#) מתייטר הצורך לבחון אם מתקיימות הנסיבות המנויות [בסעיף 18\(2\)](#)."

6. בית המשפט מביא את פסק הדין הראשון על מנת להוכיח שיש פגיעה בפרטיות, כאשר פסק הדין קובע קביעה הפוכה לחלוטין וזאת בלי להתייחס כלל להכרעה של פסק הדין.

7. **פסק הדין השני** המובא הוא בג"ץ 6824/07 ד"ר עאדל מנאע ואח' נ' רשות המיסים ואח' במיני רציו של פסק הדין נכתב:

"עתירה בגדרה עולה השאלה: האם המשיבים 1-2, מוסמכים לגבות חובות מס וביטוח לאומי באמצעות עיכוב החייבים במחסומי דרכים שהוצבו לצרכים מבצעיים על-ידי כוחות שיטור, ועיקול רכבו של חייב שאינו משלם את חובו על אתר (לשם הבטחת גביית החוב)?"

8. עיון בציטוט שהובא בפסק הדין (סעיף 30 לפסק הדין נשוא הערעור) מעלה כי השורה האחרונה המודגשת מדברת על: "ניתוחו והעברתו לצדדים שלישיים, וקבלת החלטות בהסתמך על מידע זה, פוגעים בפרטיות" מדובר בעתירה מנהלית העוסקת בהתנהלות רשויות המדינה ממילא הקשר לתביעה זו אינו קיים. שגה בית משפט קמא שהביא פסק דין זה בפסק הדין.

9. **פסק הדין השלישי** שמוזכר הוא ע"א 8483/02 **אלוניאל בע"מ נ' מקדונלד** עיון בפסק הדין מעלה כי פסק הדין קובע מפורשות כי למרות שבית משפט קמא פסק פיצוי בגין "פגיעה בפרטיות", בית המשפט העליון דוחה קביעה זו.
10. בית המשפט דן באריכות בעניין ומביא את הדברים שצוטטו בפסק הדין נשוא הערעור (סעיף 39), אך הציטוט נפסק באמצע הסעיף ומשמיט את סופו של הסעיף שם קובע בית המשפט:
11. "לאור כל זאת סבורים אנו כי אין מקום להכיר בעילת תביעה בגין פגיעה בפרטיותו של ידוען מקום שנעשה בו שימוש מסחרי בשמו אשר הסב לו נזק כלכלי בלבד."
12. תמוה מאוד מדוע בית משפט קמא מצטט סעיף מפסק הדין ומתעלם מהקביעה המשפטית המובאת בסופו של הסעיף.

ב. פסק הדין מתעלם לחלוטין מכך שלמערערת יש הגנה של סעיף 18(2)(ה) בחוק הגנת הפרטיות וזאת כיוון שהיא רק העתיקה פרסומים קודמים.

13. חוק הגנת הפרטיות סעיף 18(2)(ה) קובע כי:
- " הפגיעה היתה בדרך של צילום, או בדרך של פרסום תצלום, שנעשה ברשות הרבים ודמות הנפגע מופיעה בו באקראי; "
14. בסעיף 9 לכתב התביעה נטען כי המערערת פרסמה כתב תביעה שהגיש המשיב ובו "שמי מספר ת.ז. שלי וכתובת מגוריי".
- **כתב התביעה מצ"ב בנספח 2.**
15. בסעיף 10 נכתב "פרסום זה נגדי אומנם נלקח מכתב תביעה אשר קיים במנועי חיפוש משפטיים". עיון בנספח 1 אליו מפנה המשיב בכתב התביעה מגלה כי כל "חטאה" של המערערת היה בצילום של כתב התביעה שהגיש המשיב וקיים במנועי חיפוש משפטיים. עיון בפרסום מעלה כי לא הייתה כל כוונה לפרסם את הפרטים האישיים של המערער אלא לבקר את הגשת התביעה המופרכת. ממילא ברור שעומדת למערערת הגנה של "תום לב" בהתאם לסעיף 18(2)(ה) העוסק בצילום שנעשה ברשות הרבים.
16. עיון בפסק הדין הראשון שהביא בית המשפט בפסק הדין, ע"א 6185-08-20 **כרם נבות בע"מ ואח' נ' שורשן** מעלה כי הגנה זו רלוונטית ביותר לעניין ונותנת הגנה למפרסם שפרסם דבר שכבר היה גם קודם לפרסום ברשות הרבים.
17. עיון בסעיף 31 לפסק הדין מעלה כי בית המשפט מכיר כי יש אפשרות להגנות בהתאם לסעיף 18(2) של הגנת תום הלב בנסיבות מסוימות, אך נמנע מלפרט את סעיף (ה) הנוגע ל"צילום" שנעשה ברשות הרבים. כמובן שבמקרה נשוא התביעה שכלל לא מדובר ב-"דמות הנפגע" אלא בפרטים שפורסמו בדרך אגבית לפרסום העיקרי שהינו עצם הגשת התביעה ותוכנה, הדבר קל בהרבה והשאלה המשפטית בדבר "פגיעה בפרטיות" במקרה בו המערערת רק צילמה פרסום הקיים במנועי חיפוש מהווה שגיאה משפטית של בית משפט קמא.

ג. פסק הדין מתעלם לחלוטין מכך שלמערערת יש הגנה של סעיף 18(3) בחוק הגנת הפרטיות הנותן הגנה לפרסום בעניין ציבורי.

18. סעיף 18 (3) בחוק הגנת הפרטיות קובע:
19. "בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב".
20. בפסק הדין הראשון שהובא בפסק הדין ע"א 6185-08-20 כרם נבות בע"מ ואח' נ' שורשן נקבע באופן ברור כי כיוון שהפרסום נעשה ב"עניין ציבורי" ממילא הוא מותר.
21. וכך נכתב בפסק הדין בסעיף 26:

"סעיף 18(3) לחוק קובע כי תהא זו הגנה טובה אם "בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב". החוק אינו מעניק הגנה גורפת לכל פגיעה שיש בה ענין ציבורי, אלא יש להוסיף ולבחון האם הפגיעה בפרטיות מוצדקת בנסיבות העניין הספציפי (ע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו] (24.4.2014), בפסקה 133; סגל, בעמ' 193). על מנת להשיב על השאלה האם ישנה הצדקה לפגיעה בפרטיות אדם על מנת לספק את העניין הציבורי, על בית המשפט לאזן בין הערכים והאינטרסים המתנגשים, תוך מתן משקל לשיקולים שונים, כגון: חשיבות המטרה של הפרסום, הרלוונטיות של המידע, הצורך לזהות את הפרט בו מדובר והצורך לפרסם את המידע ברבים דווקא (פרשת ונטורה, בפסקה 14; ר' גביון "איסור פרסום הפגוע בפרטיות – הזכות לפרטיות וזכות הציבור לדעת" זכויות אזרח בישראל, 177). כן יש לקחת בחשבון את חומרת ההפרה ועוצמת הפגיעה. האם מדובר בפגיעה קלה כגון אזכור מידע מסוים על אדם שאינו בעל אופי אינטימי ומביד, לעומת פגיעה חמורה הנושאת אופי כזה. ככל שעוצמת ההפרה של הפרטיות גדולה יותר כך יגדל משקלו של השיקול המבקש להגן על זכות זו. לעומת זאת, ככל שההפרה היא בעלת עוצמה קטנה או שולית, כך יקטן משקלו של השיקול המבקש להגן על הפרטיות בהשוואה לשיקול הנגדי."

22. גם בתביעה זו, הפרסום היה של דברים שפורסמו ברשת ע"י אתרים משפטיים וממילא אין כל מניעה לפרסום טוב במיוחד כאשר המטרה של המפרסם הוא העניין הציבורי שיש בעצם הגשת התביעה בטענה שהתייחסו לתובע כגבר שעה שהוא נולד כגבר וכאשר אין חולק כי יש אמת בפרסום.
23. עיון קל בפרסום שפרסמה המערערת המופיע בנספח 1 לכתב התביעה מעלה כי מטרת הפרסום הייתה לבקר את האפשרות לתבוע בבית המשפט את מי שהתייחס למשיב כגבר. מצב חדש זה בו גברים מזדהים כנשים ולהיפך הינו נושא שנמצא במחלוקת ציבורית וברור כי הוא מהווה "עניין ציבורי". מהפרסום גם ברור שמטרתו אינה לחשוף פרטים אישיים של המשיב שצולמו ממסמך שהגיע לידי המערערת לאחר שפורסם במרשתת כנראה ע"י המשיב בעצמו.
24. בפסק הדין נשוא הערעור בסעיף 31 נכתב כי אכן סעיף 18 (3) נותן הגנה למפרסם כאשר היה בפרסום עניין ציבורי וכאשר הפרסום לא היה כוזב.
25. אך אין כלל ניסיון לטעון כי בפרסום לא היה עניין ציבורי ואין ניסיון לטעון כי הפרסום היה כוזב. ההפך הוא הנכון, המשיב טוען כי הפרסום היה נכון ומדויק.
- ד. פסק הדין לוקח תביעת השתקה קלאסית ומקבל אותה ללא נימוק ראוי ובכך פוגע בחופש הביטוי ללא התייחסות למשמעות חופש הביטוי וחשיבות מניעת הפגיעה בו.**

26. בפסק הדין הראשון שהובא בפסק הדין ע"א 6185-08-20 כרם נבות בע"מ ואח' נ' שורשן בסעיף 9 נכתב:

"מדובר בתביעת השתקה, שהוגשה בחוסר תום לב ותוך ניצול לרעה של הליכי משפט."

27. ניכר שהדברים נכונים גם לגבי תביעה זו. המשיב ניסה לאיים על המערערת שלא תפרסם את כתב התביעה שהוא עצמו הגיש בתביעה אחרת ודרש ממנה "למחוק את הפרסום" כמו שעולה מנספח 1 לכתב התביעה. הדרישה הנוספת של התובע למחוק את פרטי ת.ז. שלו מהפרסום נענתה ע"י המערערת, אך הגשת התביעה לאחר שהמערערת נענתה לפנייה ומחקה את מספר ת.ז. והכתובת של המערער מגלה כי מטרת התביעה הינה "תביעת השתקה" המבקשת למנוע מהמערערת לפרסם את דעתה בעניין ציבורי. בית המשפט קמא טעה בכך שנתן סעד לתביעת השתקה שכל מטרתה לפגוע בחופש הביטוי בלי שהוא בכלל מתייחס לפגיעה האנושה שהוא גורם בכך לחופש הביטוי.

ה. פרסום מספר ת.ז. וכתובתו של אדם הינם מעשים שנעשים ע"י משרדי ממשלה וגופים פרטיים באופן יומי ברשת ומעולם לא הוכרו כפגיעה בפרטיות.

28. בדיקה קצרה במרשתת מגלה כי פרסום שם מספר ת.ז. וכתובת של אדם נעשים דבר יום ביומו ע"י המדינה ועל ידי גורמים רבים ולכן לא ברור איך יתכן שדבר שמקובל ונעשה ע"י המדינה וגופים רבים נוספים יכול להפוך לעילת תביעה כנגד המערערת.

29. די בכך שהמשיב בכתב התביעה טען שהמערערת לקחה את כתב התביעה שפרסמה הכולל את כתובתו ומספר ת.ז. שלו מאתרי חיפוש משפטיים על מנת להבין שגם המשיב מבין שמדובר בדבר מקובל וגם הוא עצמו לא תבע את המפרסמים הראשיים שפרסמו את כתובתו ומספר ת.ז. שלו.

30. חיפוש נוסף בגוגל בניסיון לחפש כתובת על פי שם מגלה כי משרד הפנים נותן שירות כזה של מציאת כתובת כך שעל פי פסק הדין משרד הפנים פוגע בפרטיות של כל אזרחי ישראל וכל אזרח יכול לתבוע את משרד הפנים. בנוסף לכך חברות פרטיות גם הם נותנות את השירות הפשוט הזה. אם היה מדובר בעוולה המחייבת פיצוי היינו רואים אלפי תביעות כנגד אותם החברות. אך גם בית משפט קמא לא הצליח למצוא פסק דין אחד בו אדם חויב בפיצוי כספי בגין פגיעה בפרטיות בשל פרסום כתובת ומספר ת.ז.

- מצ"ב בנספח 6 צילום מסך של החיפוש בגוגל של חיפוש כתובת וכן של חיפוש ת.ז.

31. יתרה מכך בדיקה קצרה באתר של חדלות פירעון בכתובת <https://insolvency.justice.gov.il/poshtim/Main/Tikim/wfmListTikim.aspx> מגלה כי בחיפוש אחר שם. ניתן לראות את כל מי שחדל פירעון עם אותו השם וכן למצוא את מספר ת.ז. המלא שלו וכן את כתובתו המלאה. אם מדובר ב"פגיעה בפרטיות" כל מי שהוא חדל פירעון יכול לתבוע את משרד המשפטים על כך שהמשרד מפרסם את מספר ת.ז. שלו וכן את כתובתו.

- מצ"ב נספח 7 צילום מסך של חיפוש אקראי שבוצע באתר של חדלות פירעון השייך למשרד המשפטים.

32. האינטרנט מלא בפרסומים של מספרי ת.ז. וכתובת מלאה של כל אדם. בוודאי אדם שהגיש כתב תביעה ופרסם בו את מספר ת.ז. והכתובת שלו וכתב התביעה מתגלגל ברשת. מעולם פרסום של פרטים אלו לא הוכר כעוולה של "פגיעה בפרטיות" בוודאי לא ככזו המצדיקה הגשת תביעה ובוודאי לא בסכום עצום כמו זה שפסק בית משפט קמא.

לשון הרע

33. למרות שברור מפסק הדין שאין ולא היה לשון הרע. כיוון שהתביעה הוגשה בגין לשון הרע וכל ההליך היה על לשון הרע. המערערת מצאה לנכון לפרט מעט בעניין זה.

34. אחרי שהוגש כתב הגנה, ואחרי שהוגשה בקשה למחיקת כתב ההגנה והוגשה תגובה על הבקשה גם התובע עצמו הבין כי אין כאן לשון הרע אלא הבעת דעה בעניין ציבורי ולכן כבר בתחילת הדיון בבית המשפט התובע חזר בו מהטענה ללשון הרע וכך הוא אומר בעמוד 1 לפרוטוקול שורה 27 והלאה:

"לא תבעתי אותה על דעות כאלה ואחרות, אנשים יכולים לחשוב מה שהם רוצים על הקהילה הטרנסג'נדרית. אני ממקדת את הדיון על העוול שנעשה לי אישית, על הפיצוי שמגיע לי. לא הגעתי למשפט בנוגע להאם אני אישה או לא.

לא תבעתי אף אחד מהמגיבים בפייסבוק של הנתבעת. "

- העתק הפרוטוקול הדיון מיום 2.7.24 מצ"ב בנספח 3

35. המערערת טענה בתגובה לבקשה למחיקת כתב ההגנה כי אמת דברה, ולמעשה טענתה התקבלה, כאשר בתחילת הדיון הבהיר בית המשפט כי הדיון יעסוק רק בפגיעה בפרטיות, והמשיב הודה כי אכן מדובר בהבעת דעה. כך גם עולה מפסק הדין אשר ציטט בהרחבה את דבריה של המערערת ולא ראה בהם לשון הרע.

- העתק תגובת המערערת לבקשת מחיקת כתב ההגנה מצ"ב בנספח 5.

36. המערערת טען כי היא נערכה לדיון בסוגיה המרכזית של לה"ר בגינה נולדה כל התביעה, שהרי ברור שאלמלא היא הייתה כותבת שמדובר בגבר המזדהה לאישה לא היה איכפת למשיב שיפורסם כתב התביעה שלא מן הנמנע שהוא בעצמו פרסם אותו. המערערת שאינה עם השכלה משפטית, ידעה מהתנהלותה ברשת כי כתיבי בית דין מצולמים ומפורסמים בכל רחבי הרשת מבלי שתעלה כל טענה בדבר פגיעה בפרטיות.

לסיכום

א. כל פסקי הדין המובאים בפסק הדין סותרים את מסקנת פסק הדין.

ב. פסק הדין מתעלם לחלוטין מכך שלמערערת יש הגנה של סעיף 18(2)(ה) בחוק הגנת הפרטיות וזאת כיוון שהיא רק העתיקה פרסומים קודמים.

ג. פסק הדין מתעלם לחלוטין מכך שלמערערת יש הגנה של סעיף 18(3) בחוק הגנת הפרטיות הנותן הגנה לפרסום בעניין ציבורי.

ד. פסק הדין לוקח תביעת השתקה קלאסית ומקבל אותה ללא נימוק ראוי ובכך פוגע בחופש הביטוי בלי שהוא בכלל מתייחס לחשיבות חופש הביטוי ולמשמעות פסק הדין בהקשר זה.

ה. פרסום מספר ת.ז. וכתובתו של אדם הינם מעשים שנעשים ע"י משרדי ממשלה וגופים פרטיים באופן יום יומי ברשת ומעולם לא הוכרו כפגיעה בפרטיות.

כל פסקי הדין שהובאו בפסק הדין נשוא הערעור קובעים כי פסק הדין שגוי ומאחר שלמערערת עומדות הגנות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות ובית המשפט קמא כלל לא התייחס אליהם ולאור העובדה שמותר לפרסם ת.ז. וכתובת של אנשים ואף המדינה עצמה עושה זאת. על בית המשפט

לקבל את בקשת רשות הערעור לדון בערעור לגופו. לבטל את פסק הדין נשוא הערעור ולחייב את המשיב בהוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בתוספת מע"מ כחוק.

יהודה פואה, עו"ד

ב"כ המערער

טבלת נספחים

מספר נספח	פירוט הנספח	עמודים
1	פסק הדין שניתן ע"י בית משפט קמא עליו נסוב הערעור	9-20
2	כתב התביעה	21-46
3	העתק הפרוטוקול הדיון מיום 2.7.24	47-54
4	בקשה למחיקת כתב ההגנה	56-59
5	העתק תגובת המערער לבקשת מחיקת כתב ההגנה	60-65
6	צילום מסך של החיפוש בגוגל של חיפוש כתובת וכן של חיפוש ת.ז.	66-68
7	צילום מסך של חיפוש אקראי שבוצע באתר של חדלות פירעון השייך למשרד המשפטים	69-71